

gaaede fra Rigsdagens Initiativ, vilde blive udstedte. Den praktiske Betydning af en saadan Bestemmelse, vilde altsaa væsentlig, paa samme Maade, som det saa ofte er Tilfældet, indskrænke sig til, at Regjeringen lod sig det være særdeles magtpaaliggende at undgaae; at Rigsdagen tog Initiativet; men selv kun med denne Birkning anseer jeg det for ikke uvigtigt, at den mærkelige Anomalie, den mærkelige Uregelmæssighed, at der findes en eneste Klasse Love, der er undtagen fra Rigsdagens Initiativ, bliver hævet. Der kunde maaffee endnu være andre Punkter i det foreliggende Udkast, med Hensyn til hvilke jeg kunde føle mig opfordret til at gjøre nogle Bemærkninger, men jeg skal afholde mig derfra, da Kloften allerede er saa mange.

Chr. Niestad: Jeg skal ikke indlade mig paa de almindelige Betragtninger, hvorpaa det ærede Medlem i Begyndelsen af sit Foredrag kom ind, men saavidt jeg forstod og kunde opfatte hans Foredrag, saa kom han i den sidste Deel af det ind paa et Forslag om, med Hensyn til Affattelsen af Bestemmelsen om Embedsmænd, som gjøre sig skyldige i misligt Forhold i deres Embedsførelse, at vende tilbage til den Affattelse, som denne Paragraph havde i de tidligere Pensionslove, eller rettere, at give den en Tydeliggjørelse i den Retning, som der undertiden har lydt Stemmer for her i Thinget, nemlig, at det ikke skulde være vedkommende Embedsmand tilladt at faae afgjort ved Rettergang, hvorvidt han har gjort sig skyldig i saadanne Misligheder, som Regjeringen har brugt som Udgangspunkt for hans Affedigelse. Jeg troer nu, at det maa fortjene Paaskjonnelse, at den ærede Minister ved Affattelsen af denne Bestemmelse ikke har lyttet til de Udtalelser, der ere komne frem her i Thinget under en vis Stemning af Irritation, der var fremkaldt ved et enkelt Tilfælde, en Irritation, der forekom mig ubesøiet; men derpaa skal jeg nu ikke indlade mig. Forøvrigt skal jeg blot i Forbigaaende gjøre den Bemærkning, at det ærede Medlem, der nys talte, fremstillede Situationen med Hensyn til dette Tilfælde uvigtigt, naar han paastod, at der var givet en Lov, hvorved denne Mands Pension var be-

stemt, hvilket aldeles ikke var Tilfældet. Det er ganske utvivlsomt, at Regjeringen affedigede ham paa Grund af Misligheder i Genhold til denne Paragraph, men da han erklærede ikke at kunne tage derimod, blev der ikke forelagt nogen Lov, hvortil han fik Dom for, at han ikke havde gjort sig skyldig i Misligheder, hvoraf fulgte, at han havde Krav paa den fulde Pension. Jeg skal ikke indlade mig paa en Undersøgelse, som vilde være ganske ørfesløs, om, hvorvidt denne Høiesteretsdom var rigtig, eller, som det ærede Medlem udtalte sig, om, hvorvidt den var stemmende med de Forudsætninger, hvorfra man var gaaet ud ved Betagelsen af Pensionsloven; kun skal jeg bemærke, at det er en fuldkommen Begrebsforvirring fra det ærede Medlems Side, naar han troer, at man deraf, at der allerede var givet en Mængde saadanne specielle Love om slige Tilfælde forinden, skulde kunne ulede, at den Fortolkning, som Høiesteret opstillede, ikke var stemmende med Rigsdagens. Det er jo en Selvfølge, at naar Vedkommende ikke paakalder Domstolens Recurs i denne Henseende, saa maatte det gaae ganske naturligt, at naar Regjeringen affedigede ham under Paaskud af, at han havde begaaet Misligheder, saa maatte han lade Sagen gaae til Lovgivningsmagten uden Hensyn til, hvilken Opfattelse man havde af dette Spørgsmaal, om han kunde kræve Domstolens Afgjørelse. Men det, som jeg skal tillade mig at fremhæve, er, at jeg troer, det vilde være imod de Retsprinciper, der gjøre sig gjældende i vor Lovgivning, og, jeg vil tilføie i enhver civiliseret Lovgivning, om man vilde opstille en saadan Regel som den, at Regjeringen skulde kunne affedige en Embedsmand paa Grund af Misligheder, uden at det skulde staae ham aabent at faae afgjort ved Domstolene, hvorvidt det maatte være rigtigt eller ikke. Det er nemlig, tør jeg vel antage, et af de første Principer i enhver civiliseret Stats Lovgivning, at Straf kun kan idømmes af Domstolene, at der ialfald udenfor ganske særegne Tilfælde, hvor Vedkommendes Samtykke foreligger, ikke kan paalægges nogen Straf, uden at den er idømt ved Domstolene. At det nu er en Straf, hvorom der her er Tale, troer jeg er Noget, som Ingen kan nære den mindste Tvivl om. Det er